

*Anna
armu*

Heili Kõnasa

Pärnu 2025

Raamatu ilmumist toetas:

Kaante kujundaja: Merje Niinepuu-Rannamets

Toimetaja: Heli Hallik

Küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9916-754-41-2

Trükk: Arial Bold OÜ

Hea Tegu kirjastus

www.fil.ee

Hoia mind, hoia mind
tänagi hellalt
silmini õrnust on minus
aeg peatab seierid
ajatul kellal
tiksun nii tasa ma sinus.

Ela ja unista, armasta
hingetuks
nii nagu homset ei tule
sinule avatud on minu
hingeuks
seda ma enam ei sule.

Mis oleks armastus
 kui poleks armastajaid
 õhk tühipaljas
 süda suletud

mis oleks igatsus
 kui kedagi ei vajaks
 ööd üksinduses
 tähesäratud

Kata mu silmad, ma valgust ei talu,
 pimedas vähem on pelgust,
 ära vaata must läbi, kui ma ei palu,
 häbenen tunnete selgust.

Ole mu kõrval, mu üksindus hüüab,
 kunagi mõistad mu argust,
 pimedas lihtsam on pilk maha lüüa,
 tunda su keelatud kergust.

Nad tulevad öösel mu peale
mu katmata kehale
ja langevad tähtede reana
voorust peitvale pihale.

Nad astuvad üle mu õue
siidist rätikud rindadel
mesinektari nirena põue
viimaks voolavad lilledelt.

Lumevalguses sirutuvad
kuuselatvadest kukuvad
nende tulekust erutuvad
nurmenukudki tukkuvad.

Süütust sõnademängu kirest
sünnib luule mind lohutav
ihuliikmeis ja ringlevas veres
häälid vaikusest lahutav.

Tuuled puhusid
ja tuled minu silmis
nagu majakad
sind koduteele hüüdsid.

Olid eksinud
kui pime sajupilvis
tundetormides
end õigustada püüdsid.

Raju vaibudes
ka selginesid meeled
nuttis igatsus
suurt eluarmastust.

Sõudsid rahukaile
liiva kuhjun'd teele
süda alandlikult
palus andestust.

Su soovidepuud ma ei kasta – sa tead,
 sest mulle ta viljad ei kehti,
 ka mulda ju mina ei väetama pea
 ega riisuma langenud lehti,
 kuid õied, mis vaibana katavad maad,
 ma salaja nopin kõik üles,
 nii kahju, et sina vaid teada ei saa,
 kui hurmavalt lõhnab see sülem.

Kas elu on teater ja lavastus,
 kõik rollid on jagatud ära?
 See polegi uus uhke avastus,
 kuid kummitab millegipärast.

Mis osa ma täidan stsenaariumis,
 kas ette on mõistetud saatus,
 kas välja on müüdnud kõik piletid,
 on vaheaeg hetkel või vaatus?

Eluetendus kestab ja edeneb,
 kõrvalosale järgneb peaosa.
 Tasuks kukrusse sente ei pudene,
 arved kunagi saavad ehk tasa.

Suud vaigistada narridel kui naistel
ka kuningatel pole antud võimu
kurk kuivaks kisub jutuvada paistel
keel peksab värskeid uudiseid ja laimu.

Suusoojaks öeldu leiab kõlapinda
kui kuulajad on labasemat masti
teab sõnaturul kauplemise hinda
nii narr kui naine täpselt vähemasti.

Üks suu kui sulgub teine läheb lahti
siis kuningalgi katkeb kannatlikkus
ta jahikoerad lõpuks laseb lahti
jutt lüheneb samm lisab juurde pikkust.

Vahel vastustele pole küsimusi
vahel vastused ei vaja küsimust
selgeks saavad asjad endamisi
valge ongi valge must on must.

Vahedel on vahed vahel vahel
vahel pole sellest küsimust
et sa oled lihtsalt kahevahel
ja ei tunne endal vastutust.

Vahel pole üldse mingit vahet
mida küsid seda vastu saad
vastustest uut küsimise tahet
targa inimese kestev elulaad.

Lumeliblikalendu ei kuule,
vaikus valitseb akende taga,
helbed tantsivad südakuu tuules,
maale langevad tiivutult aga.

Valges vaikusel valus on olla,
kuskil taevas on tavatult tume,
rahuliblikail aeg on nüüd tulla,
vabaks lennelda ootust täis lumes.

Ajahaldjas aega juurde ei võlu
tal on sekundid viimseni arvel
iga hing kingiks kaasa saab elu
kuni kell seiskub saatuse pervel.

Aeg käib halastamatult üht rada
saadab teel uue koidikuni
päiksetõusust ei saa äratada
neid kel algamas otsata uni.